

El cas dels autobusos

Fa dies que entre els dos autobusos que fan el servei de viatgers de Can Gasset a l'estació de França M. Z. A. hi ha establerta forta competència i les relacions són cada dia més vivants.

Els dos autobusos, naturalment, ja no es diuen res. Quan es troben, fan veure que no s'han vist i ni tan sols es treuen el barret, que és el menys que pot fer un autobús ben educat. També es diu que de vegades es claven guites amb les rodes del darrera; però això ja no és tan segur.

Els xòfers ja és diferent. De tant en tant, per a mantenir viu l'interès del públic en aquesta competència, es desfan la cara en tendres carícies maternals, fins que aconseguen posar-se el nas al clatell, llavors; ja estan contents i el públic, agraït de veure's sol·licitat d'aquesta manera, va a peu a l'estació.

Els amos (?) també es barallen; però llur posició en aquest afer és més elevada, és més espiritual, més intel·lectual que la dels xòfers i autobusos.

Els seus afanys de primogenitura se'ls fan *manu a manu* llançant a l'opinió pública fulles i més fulles, que d'una manera metòdica i simètrica tenim l'obligació de digerir, que fan proferir als esperits selectes del nostre poble aquestes atinades paraules. ¡Qué nobles i honrades són les batalles de l'intel·lecte! Substància gris contra substància gris. ¡Aquesta és la guerra futura!

A continuació reproduïm les dugues fulles publicades darrerament i que diuen:

«Lletra del senyor Paco Europa a Josep Valls Prat Coronat.

Volgut amic Papitu: Vaig rebre la teva darrera fulla i m'alegro que tots estigieu bons. Nosaltres també seguim bé (A D G), però tenim el canari amb el grip i, fill meu, s'ens torna de color de xocolata. El que dius de l'autobús de l'estació de França a can Gasset, ho trobo molt enraonat, però tingues en compte que el preu de tres pessetes el viatge no és car. Recorda tan sols el mal estat del carrer de Maspons que fa vint anys tenia mal de pedra. Tingues també present que les reparacions resulten cares i que n'hi ha unes que per enllestir-les necessites una pistola o una espasa i a voltes hi deixes el nas. Com que crec que ja t'he convençut, rep una bona encaixada del teu bon amic que t'estima.—Paco Europa.»

«Lletra de don J. Valls Prat Coronat a Paco Europa.

Volgut Paquítu: Aquest matí, mentre em rentava la cara, he llegit la teva fulla i s'ha quedat tota molla ¡pobretal Ara, perquè s'eixugui, la tinc al terrat, penjada al costat de la meva samarreta. Sento que tinguis el canari malalt; però, què vols fer-hi? Es propi del temps. Procura cuidar-te, no escatimis mantes al llit i pren aquelles pastilles que vaig recomanar-te. Ja saps que de petit tingueres el catarro i una recaiguda et podria ésser fatal. En quant a l'assumepte de l'autobús de can Gasset a l'estació de França, i no al revés com dius tu, ho tinc molt estudiat i no em faràs tornar

enrera. Nego que jo tingui cap participació (ni d'aquestes de deu rals que venen als estancs) en l'autobús que et fa la guitza i això ho sap prou bé el pobbbble. Comprenc que perds diners fent aquest servei, però el meu afecte per tu, fa que l'altre propietari també n'hi vulgui perdre. No n'hi ha prou que siguis tu sol a sacrificar-te per el pobbbble. Nosaltres també som fills de Déu i també ens volem sacrificar. Així és que, entesos, i creu-me, cuidat i pren aquelles pastilles que t'he dit abans. Teu fins el carburador,—J. Valls Prat Coronat.»

Creiem que els nostres lectors s'hauran donat compte dels bons fins que aquests dos senyors persegueixen i atendran els seus precis fent-se fer un retrat a Can Bosch, que és el millor fotògraf calb que hi ha en el món.

GARDENIA

Tarifes de «L'Esquellot»

Es clar que a tots els periodistes els han atonyinat alguna vegada per ficar-se en allò que no els hi importa; però a nosaltres no; els jurem a vostès que encara no. Però, que ens estovaran, qui ho dubta? Pensem fer tots els possibles, i si no n'hi ha prou farem també els impossibles, ja que això de que peguin a un dels nostres redactors fa molt elegant i més si qui reparteix l'estopa és un grup format per un o més emmascarats. De moment procurarem estimular els ànims, oferint gratificacions, però no creguin que aquestes gratificacions les donarem a la bona de Déu i sense pendre midas. Per a evitar conflictes, havem fixat una tarifa segons la qual pagarem les agresions, mentre les coses segueixin així. Més, tinguin en compte que són susceptibles d'augment. Per ara no podem oferir més, perquè les benes i l'arnica estan molt cares i el senyor Canal cobra el mateix per a guarir un dels nostres redactors que una persona de debò. Així, doncs, tinguin present que:

Per donar-li una garrotada al Director, d'amagat, al darrera d'una cantonada 300 ptes.

Per donar-li sense cantonada 750 »

(Aquests preus tan elevats els havem fixat els redactors pel nostre compte, perquè ja estem del Director fins al cap d'amunt. Així és que, ¡animin-sel)

Per deixar quasi mort un redactor 17'25 ptes.

Per matar-lo del tot 36'— »

Les agresions a l'Administrador les pagarem molt poc perquè encara que això vesteix molt, qui sap les trampes que deu haver fet amb els comptes i qualsevol ho aclareix després. Qui sap si no cobrem el sou en sis anys. Però, vaja, perquè no diguin, donarem 4'50 a qui l'hi posi un ull a la funerala.

LA REDACCIÓ

